

upp, och från hennes läppar höres ett nästan vanmäktigt ljud: "Hu! Hu! Hvad det luktar lik!" — Hela hennes kropp skalf som ett asplöf, och med yttersta möda kunde grefvinnan förmå systemen att sätta sig ned vid kaminen. Oupphörligt kände hon likluk, och hon själf syntes blek som ett lik.

Midnatten nalkades. Kolen i kaminen lågo redan öfverdragna af en tunn, gråaktig fallaska. På marmordet stod en brinnande silfverkandelaber, och vägguret lät höra sina afmätta knäppningar. Fröken reser sig stilla upp från stolen, går med vacklande steg öfver rummet och suckar, knappast hörbart: "Den här liklukten tar lifvet af mig. Jag vill fara hem — jag måste — jag döer ..."

Då störtar grefvinnan fram, för att fatta i klocksträngen och ringa åt betjäningen.

Men se! Där stod redan med klocksträngen i handen en liten, ful och puckelryggig gestalt, med eldrött upprättstående hår och ett gråpappersfärgadt ansikte. Hans förvridna läppar formade sig till ett på en gång mildt och vildt leende — och han ringde af alla krafter.

Grevinnan föll vid denna anblick sanslös till golvet.

Sedan de båda systrarna genom domestikernas försorg åter blifvit bragta till sans, gingo de till hvila. Ingen likluk förspordes mer — och morgonen därpå föreföll dem den förflutna nattens äfventyr nästan som en dröm.

Dagar och veckor försvunno, men intet ovanligt eller besynnerligt tilldrog sig. En viss dysterhet rådde väl i huset efter den hemska tilldragelsen, men ingen talade mera därom. Allt gick numera åter sin jämna gång och den ena dagen liknade den andra.

Men det begaf sig en dag, att i grefvinnans kabinet anmäldes en resande, hvilken begärde företräde. Det beviljades. Mannen medförde den sorgliga underrättelse, att greve *von Einsiedel* på sin resa hastigt aflidit, rörd af slag, nära franska gränsen. Oaktadt den varsamhet, hvarmed den främmande så småningom beredde den unga änkan på det olyckliga dödsbudet, blef hon likväl därpå